

Percnyi szünet

Aki a vízen jár,
 azért nem lépdél a
 föld fölött,
 mert bármikor megtehetné,
 maga elé téve lekapcsolható,
 tépőzáras szárnyait,
 ég és föld között,
 azon menetelve
 a lombját vesztett nap irányába,

szárnyain lépdelve,
 mint a járni tanuló elmúlás.
 Mert csak annak van értelme.

A honvágy

A honvágy visszavitt
 oda, ahol még sose jártam,
 de az álmaimból ismert házakat
 lebontották az angyalok,
 tégláit délben
 elcipelték múltam
 sötét lelkű kísértetei,
 hogy felépítsék belőle
 a megszelídített kutya ólját,
 ahová elbújhat
 előlem.

A honvágy olyan, mint egy
 tengeren túli márkás szappan,
 amivel lefekvés előtt ledörzsölöd
 magadról az út porát,
 megmosva hónaljad, feneked,
 mint mikor orvoshoz kell
 menned másnap reggel,
 és felemás zoknit
 húzol a bokádra.

Próbanyomat

Mellár Dávidnak

Lekésem a születésemet.
 Ha célba érkeznék,
 céltalan ember lennék
 egész életemben.

A párás tükörben
 nem látom magamat.
 Akaratlanul a tükör mögé nézek,
 bizonyítékra van szükségem,
 keresem magamat.

Bárcsak tudnék hinni a hervadásban,
 a halál visszaadja, amit eldobtam,
 elhárítottam magamtól.
 Betakar velük, mint az anyaföld.

Lecsukja szemem a vakon született képzelet.
 Hogy ne várjak senkire,
 legfőképpen a csodára.

In memoriam Törőcsik Mari

Fejem fölött
az angyal
egyensúlyoz
a kötélén.

Leveti, ledobja szárnyát,
rám bízza,
óvjam, védjem.

Minden valóságos,
csak a kötél nem.

2021. február 15.

Minden héten két-három
ismerősöm hal meg
koronavírusban,
ilyenkor visszamenekülnék az égbe,
eszembe jut idős barátom,
akit azért írtattak
szlovák iskolába a szülei,
hogy vigye valamire,
ne deportálják Morvaországba,
ne telepítsék ki Magyarországra,
őt, aki gyerekként egy kukkot sem tudott
tótul,
arra a kérdésre meg, hogy
mondják a békát szlovácul,
azt felelte, hogy brekeke.

A csöndnek is arról kellene szólnia,
amit a vers számárfülekkel elhallgat,
hogy amikor felegyenesedek
és kihúzom magam,
az olyan, mintha méhfullánkot
húznék ki a bőrömből.

Visszafelé

Visszamentem a városba,
ahol katona voltam,
kerek harmincnégy éve
történt, hogy leszereltem.
Mostanában gyakran álmodtam
a kaszárnyával,
de nem a régi dolgokat éltem át újra,
ez már egy következő bevonulás volt,
más kalandok vártak rám,
de semmi sem változott körülöttem.

Visszamentem a városba,
ahol katona voltam,
láttam, hogy szinte mindent
átépítettek azóta,
nem fogtam fel,
mint forró szívem a havat,
beettem magam
az éhségbe,
egyszeriben úgy éreztem,
a kaszárnya előtti parkból
egy nyírfá követ,
amibe valaki belevéste
a nevem kezdőbetűit.

Fellinger Károly költő, helytörténész, mezőgazdasági vállalkozó 1963-ban született Pozsonyban. Jókán él. A nyolcvanas években működő felvidéki Iródia tagja volt. Magyarul 30 könyve jelent meg, versek, gyerekversek, mesék. Írásai könyv alakban a következő nyelveken jelentek meg: angol, francia, német, spanyol, orosz, szlovák, szerb, albán, román, török, görög.